

ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

від _____ № _____

**Сасівська сільська рада
Компаніївського району
Кіровоградської області**
вул. Миру, 17, с. Сасівка,
Компаніївський район,
Кіровоградська область, 28416

*Пропозиції щодо удосконалення
проектів регуляторних актів*

Державна регуляторна служба України відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі – Закон) та постанови Кабінету Міністрів України від 23.09.2014 № 634 «Про порядок підготовки пропозицій щодо удосконалення проектів регуляторних актів, які розробляються органами місцевого самоврядування» розглянула проекти рішень Сасівської сільської ради Компаніївського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки на території Сасівської сільської ради на 2018 рік» (Проект 1), «Про встановлення ставок єдиного податку на території Сасівської сільської ради для фізичних осіб-підприємців на 2018 рік» (Проект 2), «Про встановлення ставок земельного податку на території Сасівської сільської ради на 2018 рік» (Проект 3) (далі – проекти рішень) та документи, що надані до них листом Сасівської сільської ради Компаніївського району Кіровоградської області від 12.06.2017 № 02-27/167.

За результатами проведеного аналізу вищевказаних проектів рішень, експертних висновків постійної комісії Сасівської сільської ради з питань планування, бюджету і фінансів щодо їх регуляторного впливу (далі – експертні висновки) та аналізів регуляторного впливу до цих проектів на відповідність вимогам статті 4 Закону встановлено наступне.

Щодо проектів рішень в цілому

1. Проектами рішень на території Сасівської сільської ради встановлюються ставки місцевих податків, передбачених статтею 10 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

Пунктами 10.2. та 10.3. статті 10 ПКУ встановлено, що місцеві ради в межах повноважень, визначених ПКУ, та відповідно до його вимог, обов'язково установлюють єдиний податок і податок на майно (в частині транспортного податку та плати за землю), а також вирішують питання щодо встановлення

Державна регуляторна служба України
ВІХ №7663/0/20-17 від 05.09.2017

податку на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Згідно з пунктом 12.3. статті 12 ПКУ, сільські ради в межах своїх повноважень приймають рішення про встановлення місцевих податків та зборів, їх встановлення здійснюється у порядку, визначеному ПКУ.

Підпунктом 12.3.2. пункту 12.3. статті 12 ПКУ встановлено, що при прийнятті рішення про встановлення місцевих податків та зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розмір ставки, податковий період та інші обов'язкові елементи, визначенні статтею 7 ПКУ, з дотриманням критеріїв, встановлених розділом XII ПКУ для відповідного місцевого податку чи збору.

Однак, не всі обов'язкові елементи податків, що передбачені вимогами статті 7 ПКУ, визначені проектами рішень. Наприклад, у проектах рішень відсутні такі обов'язкові елементи, як строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку, а в Проекті 2, також - платники податку, об'єкт і база оподаткування, порядок обчислення податку, податковий період, строк та порядок сплати податку.

У зв'язку з чим, пропонуємо у проектах рішень визначити всі обов'язкові елементи податку або зробити посилання на конкретні положення ПКУ (абзаци, пункти, частини, статті та розділи), якими вони встановлені.

2. Проектами 1 та 2 передбачено, що дані рішення оприлюднюються на інформаційному стенді сільської ради у відповідності з чинним законодавством України у сфері державної регуляторної політики.

Разом з тим, відповідно до статті 12 Закону, регуляторні акти, прийняті органами та посадовими особами місцевого самоврядування, офіційно оприлюднюються в друкованих засобах масової інформації відповідних рад, а у разі їх відсутності - у місцевих друкованих засобах масової інформації, визначених цими органами та посадовими особами, не пізніше як у десятиденний строк після їх прийняття та підписання.

Щодо Проекту 1

Проектом 1 встановлюється податок на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, визначаються деякі обов'язкові елементи податку, а саме: платники податку, об'єкт та база оподаткування, ставки податку, порядок обчислення суми податку, податковий період, строки та порядок сплати податку, пільги зі сплати податку.

1. Підпункт 2.2. пункту 2 Проекту 1, що визначає види нерухомого майна, яке не є об'єктом оподаткування, доцільно привести у відповідність до вимог податкового законодавства, а саме доповнити вказаний пункт частинами и)-л) підпункту 266.2.2. пункту 266.2. статті 266 ПКУ.

2. Пунктом 4 Проекту 1 встановлюються ставки податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, а саме: підпунктами 4.1 – 4.4 встановлюються для фізичних та юридичних осіб фіксовані ставки податку для житлової та нежитлової нерухомості у відсотках розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року.

Підпунктом 266.5.1. пункту 266.5. статті 266 ПКУ визначено, що ставки податку для об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають

у власності фізичних та юридичних осіб, встановлюються за рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує 1,5 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, за 1 квадратний метр бази оподаткування.

Враховуючи вищезазначене, пропонуємо пункт 4 Проекту 1 привести у відповідність до податкового законодавства, визначивши ставки податку у залежності до місця розташування та типів нерухомості, що оподатковуються.

3. Пункт 5 Проекту 1, яким визначається порядок обчислення суми податку, доцільно привести у відповідність до пунктів 266.7. та 266.8. ПКУ.

4. Підпунктом 8.2. пункту 8 Проекту 1 встановлюється пільга з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності релігійних організацій України, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку, та використовуються для забезпечення діяльності, передбаченою такими статутами (положеннями).

Однак, підпунктом и) підпункту 266.2.2. пункту 266.2. статті 266 ПКУ визначено, що об'єкти нерухомості, які перебувають у власності релігійних організацій, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку, та використовуються виключно для забезпечення їхньої статутної діяльності, включаючи ті, в яких здійснюють діяльність засновані такими релігійними організаціями добродійні заклади (притулки, інтернати, лікарні тощо), крім об'єктів нерухомості, в яких здійснюється виробнича та/або господарська діяльність **не є об'єктом оподаткування**.

Таким чином, пропонуємо виключити з проекту рішення підпункт 8.2.

5. Підпунктом 8.3 пункту 8 Проекту 1 встановлюється пільга з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних осіб, а саме: господарські (присадибні) будівлі - допоміжні (нежитлові) приміщення, до яких належать сараї, хліви, гаражі, літні кухні, майстерні, вбиральні, погребі, котельні, бойлерні, трансформаторні підстанції тощо.

Наразі, тип та розмір такої пільги проектом рішення не встановлюється.

При цьому, відповідно до підпункту 4.3. пункту 4 Проекту 1 ставка податку для об'єктів нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних осіб, встановлюється у розмірі 1 відсоток розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, за 1 кв. метр бази оподаткування.

Таким чином, підпункти 8.3. пункту 8 та 4.3. пункту 4 Проекту 1 потребують узгодження між собою.

Щодо Проекту 2

Проектом 2 встановлюються ставки єдиного податку для фізичних осіб-підприємців. З обов'язкових елементів визначено тільки ставки податку, що не відповідає вимогам підпункту 12.3.2. пункту 12.3 статті 12 ПКУ.

Підпунктом 1.1. пункту 1 Проекту 2 встановлюються ставки єдиного податку для першої групи платників єдиного податку для всіх видів

господарської діяльності, передбачених для цієї групи - 10 відсотків розміру від прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Підпунктом 1.2. пункту 1 Проекту 2 встановлюються ставки єдиного податку для другої групи платників єдиного податку - 20 відсотків розміру від мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Відповідно до пункту 293.2. статті 293 ПКУ, фіксовані ставки єдиного податку встановлюються сільськими, селищними, міськими радами або радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, для фізичних осіб - підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, **з розрахунку на календарний місяць.**

Враховуючи вищезазначені вимоги ПКУ та з метою спрощення розуміння вимог підпунктів 1.1. та 1.2., пропонуємо пункт 1 Проекту 2 викласти у наступній редакції:

«Встановити та затвердити фіксовані ставки єдиного податку для фізичних осіб - підприємців, які здійснюють господарську діяльність на території Сасівської сільської ради на 2018 рік, з розрахунку на календарний місяць:

для першої групи платників єдиного податку - 10 відсотків розміру від прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року;

для другої групи платників єдиного податку - 20 відсотків розміру від мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.»

Щодо Проекту 3

Проектом 3 встановлюється земельний податок, визначаються деякі обов'язкові елементи податку, а саме: платники податку, об'єкт та база оподаткування, ставки податку, обчислення суми земельного податку, податковий період, строк сплати податку, пільги зі сплати податку.

1. Пунктом 4 Проекту 3 встановлюються ставки земельного податку на 2018 рік, серед яких:

- зайняті житловим фондом 3% суми земельного податку;
- земельні ділянки комерційного призначення 5 % суми земельного податку.

Податковим кодексом України регулюються питання встановлення ставок земельного податку за земельні ділянки, **нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місцезнаходження) (стаття 274 ПКУ)** та за земельні ділянки, **розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено (стаття 277 ПКУ).**

Відповідно до пункту 274.1. статті 274 ПКУ, ставка податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється у розмірі не більше 3 відсотків від їх нормативної грошової оцінки, для земель загального користування - не більше 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки, а для сільськогосподарських угідь - не менше 0,3 відсотка та не більше 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки.

Відповідно до пункту 277.1. статті 277 ПКУ, ставки земельного податку за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено встановлюється у розмірі не більше 5 відсотків від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Автономній Республіці Крим або по області, а для сільськогосподарських угідь - не менше 0,3 відсотка та не більше 5 відсотків від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Автономній Республіці Крим або по області.

Таким чином, встановлення ставки податку у відсотках від суми земельного податку не відповідає вимогам ПКУ.

Крім того, відповідно до статті 19 Земельного кодексу України землі України за основним цільовим призначенням поділяються на такі категорії:

- а) землі сільськогосподарського призначення;
- б) землі житлової та громадської забудови;
- в) землі природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення;
- г) землі оздоровчого призначення;
- г) землі рекреаційного призначення;
- д) землі історико-культурного призначення;
- е) землі лісгосподарського призначення;
- є) землі водного фонду;
- ж) землі промисловості, транспорту, зв'язку, енергетики, оборони та іншого призначення.

З огляду на вищезазначене, категорія земель «землі, зайняті житловим фондом» та «землі комерційного використання» Земельним кодексом України не визначено.

Натомість, пунктом 274.2. статті 274 ПКУ визначено, що за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності) ставка податку встановлюється у розмірі не більше 12 відсотків від їх нормативної грошової оцінки.

Враховуючи вищевикладене, пункт 4 Проекту 3 вимагає приведення до вимог Земельного та Податкового кодексів України.

2. Пункт 5 Проекту 3 потребує приведення до вимог статті 286 ПКУ, яким встановлюється порядок обчислення плати за землю, а пункт 7 – до вимог статті 287 ПКУ, якою встановлено строк сплати за землю.

3. Відповідно до підпункту 14.1.130. пункту 14.1. статті 14 ПКУ, одиниця площі оподатковуваної земельної ділянки:

- у межах населеного пункту - 1 (один) метр квадратний (кв. метр);
- за межами населеного пункту - 1 (один) гектар (га).

У зв'язку з чим, пропонуємо у проекті рішення зазначити одиницю виміру оподаткованої площі земельної ділянки в залежності від її місцезнаходження.

4. Разом з цим, пропонуємо доповнити Проект 3 нормами статті 283 ПКУ, що визначає перелік категорій земельних ділянок, які не підлягають оподаткуванню земельним податком.

Таким чином, проекти рішень потребують доопрацювання з метою приведення у відповідність до вимог Податкового кодексу України.

Враховуючи вищевикладене, проекти рішень не узгоджуються з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципом адекватності – відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потреби у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятих альтернатив.

Щодо аналізів регуляторного впливу проектів рішень

Аналізи регуляторного впливу проектів рішень (далі – АРВ 1-3) не повною мірою відповідають вимогам Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151 (далі – Методика).

Так, у розділах I «Визначення проблеми» АРВ, згідно з вимогами Методики, розробник повинен чітко визначити проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, визначити причини її виникнення, оцінити важливість зазначеної проблеми, зокрема навести дані у кількісному (грошовому) вимірі, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб, визначити основні групи, на які вона справляє вплив.

Водночас, при визначенні проблем, які передбачається розв'язати шляхом державного регулювання, розробник обмежився лише текстовим описом проблем, при цьому не наведено даних у грошовому вимірі (числовій формі), які б обґрунтовували їх наявність, масштаб та важливість, а також не охарактеризовано та не оцінено сфери, на яких проблеми мають найбільший негативний вплив.

Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону, зокрема принципу доцільності – обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми.

У розділах III АРВ при визначенні альтернативних способів досягнення цілей не зазначено та не проведено порівняння вигод та витрат держави, населення та суб'єктів господарювання від застосування кожного з них у кількісному (грошовому) виразі. Під час проведення оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розробником не наведено розрахунків їх витрат, яких вони зазнають як внаслідок впровадження проекту рішення (при сплаті місцевих податків та зборів), так і внаслідок застосування альтернативних способів досягнення цілей.

Окрім зазначеного, розробником не наведено алгоритму визначення запропонованих проектами рішень розмірів ставок податків.

У зв'язку з відсутністю в АРВ всіх необхідних числових даних та розрахунків витрат, які понесуть суб'єкти господарювання в результаті прийняття проектів регуляторних актів, розробником не доведено, що існуючі регулювання не вирішують проблему та потребують вдосконалення, а також не обґрунтовано, що запропоновані розміри ставок, які пропонується затвердити проектами рішень, є найбільш оптимальними для досягнення встановлених цілей.

Беручи до уваги те, що розробка проекту рішення спрямована, зокрема на збільшення обсягу надходжень до місцевого бюджету, а ставки єдиного податку

встановлено на максимальному рівні, відсутність належних розрахунків витрат суб'єктів господарювання не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також об'єктивно оцінити, наскільки обраний розробником спосіб державного втручання відповідає проблемі, що потребує врегулювання, та наскільки його застосування буде ефективним для її вирішення.

Таким чином, у зв'язку з неналежним опрацюванням вказаних розділів, розробником у розділах IV АРВ не доведено вибір оптимального альтернативного способу, як передбачено вимогами розділу IV «Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей» додатку 1 до Методики.

Вищезазначене не узгоджується з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципами **збалансованості** – забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, та **ефективності** – забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів.

Також зазначаємо, що у розділах VII АРВ визначено, що регуляторний акт має необмежений строк дії (АРВ Проекту 3), його може бути переглянуто внаслідок внесення змін до чинного законодавства України та за підсумками аналізу відстеження його результативності (АРВ Проекту 1), або продовжено чи внесено відповідні зміни (АРВ Проекту 2).

Дані твердження не відповідають вимогам підпункту 4.1.9. пункту 4.1. статті 4 ПКУ, а саме: принципу **стабільності** - зміни до будь-яких елементів податків та зборів не можуть вноситися пізніше як за шість місяців до початку нового бюджетного періоду, в якому будуть діяти нові правила та ставки. Податки та збори, їх ставки, а також податкові пільги не можуть змінюватися протягом бюджетного року.

Також, підпунктом 12.3.4. пункту 12.3. статті 12 ПКУ встановлено, що рішення про встановлення місцевих податків та зборів офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування **до 15 липня року, що передуює бюджетному періоду**, в якому планується застосовування встановлюваних місцевих податків та зборів або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

Водночас, відповідно до припису частини 3 статті 27 Бюджетного кодексу України, подання, розгляд проектів рішень про встановлення місцевих податків та зборів, які впливають на показники бюджету (зменшують надходження бюджету та/або збільшують витрати бюджету), приймаються:

не пізніше 15 липня року, що передуює плановому, вводяться в дію не раніше початку планового бюджетного періоду;

після 15 липня року, що передуює плановому, вводяться в дію не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим.

На підставі запланованих надходжень органи місцевого самоврядування до 15 жовтня року, що передуює плановому, формують бюджети на плановий бюджетний період з урахуванням особливостей передбачених Бюджетним

Кодексом, та затверджуються до 25 грудня (включно) року, що передує плановому (статті 67-77 Бюджетний кодекс України).

Виходячи із норм пункту 5 статті 2 та частини першої статті 3 Бюджетного кодексу України, **бюджетний період** для всіх бюджетів, що складають бюджетну систему України (однією із складових якої є бюджети місцевого самоврядування), **становить один календарний рік, що починається 1 січня кожного року і закінчується 31 грудня того ж року.**

Тобто, органи місцевого самоврядування, в рамках, визначених Бюджетним та Податковими кодексами України, **мають до 15 липня кожного року прийняти та оприлюднити рішення про встановлення місцевих податків та зборів на наступний рік з визначенням обов'язкових елементів, встановлених положеннями ПКУ для відповідного місцевого податку чи збору.**

Таким чином, розділ VIII АРВ проектів рішень має норми, що не відповідають вимогам ПКУ.

Отже, пропонуємо привести строк дії акта відповідно до формулювання пункту 291.1. статті 291 ПКУ.

Щодо АРВ 1

У таблиці розділу 3 М-тесту АРВ 1 не наведено формули розрахунку суми «прямих» витрат, що понесуть суб'єкти господарювання у зв'язку зі сплатою ними податків, але в таблиці визначено, що «прямі» витрати складають 2 500 грн.

Щодо АРВ 2

1. При підготовці розділу III АРВ 2 розробником визначаються альтернативи вирішення проблем, однієї з яких є «Не прийняття регуляторного акта».

В описі цієї альтернативи в АРВ 2 та в описі витрат таблиці оцінки впливу на сферу інтересів держави (пункт 2 розділу III) зазначено, що по закінченню 2017 року діюче на території села Сасівка рішення про встановлення єдиного податку не поширюються на подальші періоди. Суб'єкти господарювання залишаться без нормативного акту. Відповідно до підпункту 12.3.5. пункту 12.3. статті 12 ПКУ, єдиний податок буде справлятися виходячи з вимог Кодексу із застосуванням мінімальних ставок податків для суб'єктів господарювання, які будуть дорівнювати одному відсотку, що суттєво погіршить надходження до бюджету у 2018 році.

Оскільки у нормах податкового законодавства не зазначена мінімальна межа єдиного податку для платників такого податку першої та другої груп, то ставки податку у такому випадку будуть справлятися за нульовою ставкою.

Таким чином, при розгляді вказаної альтернативи в АРВ 2 не враховані всі вимоги ПКУ та, відповідно, некоректно оцінено її вплив на платників податку.

2. При оцінці впливу на сферу інтересів громадян (пункт 2 розділу III АРВ 2) до витрат для альтернативи «Не прийняття регуляторного акта» віднесено невиконання бюджетних програм, відсутність коштів на проведення паспортизації пам'ятників культурної спадщини та інвентаризації пам'яток та об'єктів археології.

Однак, вказані витрати за альтернативою не визначені як проблема, що потребує рішення, у розділі I АРВ 2.

3. У таблиці розділу VIII АРВ 2 зазначено прогностичні статистичні показники на 2017 рік.

Відповідно до пункту 10 Методики, прогностичні значення показників результативності регуляторного акта встановлюються протягом різних періодів після набрання чинності актом.

Таким чином, у вказаній таблиці прогностичні показники мають визначатися на бюджетних період, на який встановлюються ставки податку, тобто на 2018 рік.

4. У таблиці оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розділу III АРВ 2 вказано, що зазначене регулювання поширюється на 5 мікропідприємств.

У таблиці пункту 3 М-тесту вказано 5 СПМ II групи.

Таким чином, «прямі» витрати СМП по сплаті єдиного податку повинні скласти:

3200 грн. (мінімальна заробітна плата) X 20 % (ставка єдиного податку для II групи платників) X 12 (місяців на рік) X 5 СМП = 38 400 грн.

Однак, у пункті 4 М-тесту «прямі витрати» суб'єктів малого підприємництва на виконання вимог регулювання склали 11 000 грн.

Таким чином, АРВ 2 (з М-тестом) потребує уточнення та перерахунку з урахуванням вимог ПКУ та Методики.

Щодо АРВ 3

1. У розділі I «Визначення проблеми» АРВ 3 вказано, що даний регуляторний акт приймається відповідно до законів України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 № 909-VIII та «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо податкової реформи» від 28.12.2014 № 71-VIII.

Пунктом 4 Прикінцевих положень Закону України № 71-VIII органам місцевого самоврядування рекомендовано:

у місячний термін з дня опублікування цього Закону переглянути рішення щодо встановлення **на 2015 рік** податку на майно (в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки) для об'єктів житлової нерухомості, а також прийняти та оприлюднити рішення щодо встановлення у 2015 році податку на майно (в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки) для об'єктів нежитлової нерухомості, податку на майно (в частині транспортного податку) та акцизного податку з реалізації суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів.

Установити, що в 2015 році до рішень місцевих рад про встановлення місцевих податків на 2015 рік не застосовуються вимоги, встановлені Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Згідно з пунктом 4 Прикінцевих положень Закону України № 909-VIII він застосовується виключно для рішень, прийнятих органами місцевого самоврядування, про встановлення місцевих податків і зборів у 2016 році.

Оскільки Проектом 3 визначаються ставки податків на 2018 рік, **вказані закони не можуть бути застосовані для його впровадження.**

2. При підготовці розділу III АРВ 3 розробником визначаються альтернативи вирішення проблем, однієї з яких є «Не приймати регуляторного акту стосовно встановлення ставок земельного податку та скасувати існуючий».

В описі цієї альтернативи в АРВ 3 зазначено, що це суперечить Податковому кодексу, бо відповідно до статті 10 ПКУ визначено перелік місцевих податків і зборів, а згідно із пунктом 10.2. статті 10 ПКУ, місцеві ради обов'язково установлюють податок на майно, у тому числі на землю.

Відповідно до підпункту 12.3.5. пункту 12.3. статті 12 ПКУ, якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, у встановлений термін не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів на наступний рік, такі податки справляються, виходячи з норм цього Кодексу, із застосуванням їх мінімальних ставок та без застосування відповідних коефіцієнтів, а плата за землю справляється із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передусь бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю.

Таким чином, при розгляді зазначеної альтернативи в АРВ 3 не враховані всі вимоги ПКУ та, відповідно, некоректно оцінено її вплив на платників податку.

3. При проведенні оцінки впливу на сферу інтересів держави до витрат за альтернативою 2 «Прийняття регуляторного акту, положення якого повністю узгоджуються з Податковим кодексом України та враховують особливості території» віднесено витрати пов'язані з розробкою проекту регуляторного акту, що не відповідає вимогам Методики, а саме: в процесі проведення оцінки впливу необхідно кількісно визначити витрати, які будуть виникати внаслідок дії регуляторного акта (розробка проекту регуляторного акта не відноситься до результатів дії регуляторного акта та здійснюється у рамках вимог Закону незалежно від змісту та вимог такого акта).

4. У таблиці оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розділу III АРВ 3 та у розрахунку витрат суб'єктів малого підприємництва на виконання вимог регулювання (розділ 3 М-тесту) вказано, що зазначене регулювання поширюється на 4 мікропідприємства, що складає 100 % від загальної кількості підприємств.

Разом з тим, у таблиці розділу VIII АРВ 3 при визначенні прогнозних статистичних показників вказано, що зазначене регулювання поширюється на 243 мікропідприємства,

Натомість, аналіз кількості суб'єктів господарювання на території Кіровоградської області ставить під сумнів наявність такої кількості суб'єктів мікропідприємництва на території Сасівської сільської ради.

До суб'єктів мікропідприємництва розробником можуть бути віднесені особисті селянські господарства, які є платниками земельного податку.

Правові, організаційні, економічні та соціальні засади ведення особистого селянського господарства визначає Закон України «Про особисте селянське господарство». Відповідно до статті 1 цього закону, особисте селянське господарство - це господарська діяльність, яка проводиться без створення юридичної особи фізичною особою індивідуально або особами, які перебувають

у сімейних чи родинних відносинах і спільно проживають, з метою задоволення особистих потреб шляхом виробництва, переробки і споживання сільськогосподарської продукції, реалізації її надлишків та надання послуг з використанням майна особистого селянського господарства, у тому числі й у сфері сільського зеленого туризму.

Діяльність, пов'язана з веденням особистого селянського господарства, не відноситься до підприємницької діяльності.

Таким чином, особисті селянські господарства не підпадають під дію регуляторних актів та, відповідно, і під дію регулювання, яке встановлюється Проектом 3.

5. У розділах 3 та 4 М-тесту АРВ 3 не наведено посилання на джерело даних для розрахунку «прямих» та адміністративних витрат.

Однак, у таблицях розділу VIII АРВ 3 та розділу 3 М-тесту вказано, що «прямі» витрати СМП складають 36 тис. грн., у таблиці розділу 4 М-тесту - 15,4 грн.

Зазначене ставить під сумнів правильність даних та розрахунків у АРВ Проекту 3. Крім того, некоректне визначення показників результативності регуляторного акта не дозволить у подальшому правильно оцінити досягнення цілей та, відповідно, встановити ефективні ставки єдиного податку на наступні бюджетні роки.

Підсумовуючи вищенаведене, пропонуємо привести проекти рішень Сасівської сільської ради Компаніївського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки на території Сасівської сільської ради на 2018 рік», «Про встановлення ставок єдиного податку на території Сасівської сільської ради для фізичних осіб-підприємців на 2018 рік», «Про встановлення ставок земельного податку на території Сасівської сільської ради на 2018 рік» у відповідність до вимог чинного законодавства України згідно з наданими пропозиціями, а їх аналізу регуляторного впливу – у відповідність до вимог Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2014 № 308 зі змінам від 16.12.2015 № 1151, з метою всебічного обґрунтування необхідності впровадження даних регуляторних актів та відповідності їх принципам державної регуляторної політики.

Про результати розгляду цього листа просимо проінформувати Державну регуляторну службу України у встановленому законодавством порядку.

**В.о. Голови Державної
регуляторної служби України**

О.М. Мірошніченко